

Αὐτὰ ἐκ τῶν ἐφημερίδων, διότι δὲν ἠδυνήθημεν νὰ πα-
ρευρεθῶμεν εἰς τὴν συνεδρίασιν.

Κουτρούλης.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἡ παλαιὰ καὶ ἡ Νέα Ἐφημερίς τῆ αὐτῆ ἡμέρα — δηλαδὴ
χθὲς — ἐπιπίπτουν κατὰ τῆς Ἑταιρίας τῶν Ἱπποσιδηρο-
δρόμων, διότι δὲν ἐτέθη ἀκόμη εἰς ἐνέργειαν ἡ γραμμὴ τῶν
ὁδῶν Ἀθηνᾶς καὶ Ἑρμοῦ μετὰ τοῦ σταθμοῦ τοῦ σιδηρο-
δρόμου.

Τώρα, ἀπορεῖτε πῶς ἐφημερίδες φιλικώτατα διακείμεναι
πρὸς τὴν Ἑταιρίαν μέμφονται αὐτῆς διὰ τῆς αὐτῆς σχεδὸν
γλώσσης ἀμφοτέραι; Ὡς θὰ ἀπορεῖτε πῶς ἐραστῆς κτυπᾷ ἐ-
ρωμένην του, πῶς ὑπουργικὸς ἐπιτίθεται κατὰ τοῦ ὑπουρ-
γείου;

Νὰ σᾶς λύσωμεν ἡμεῖς τὴν ἀπορίαν.

Ἡ Ἑταιρία ἢ ἰδίᾳ μέμφεται τὴν Ἑταιρίαν, διὰ τῶν φί-
λων τῆς ἐφημερίδων, διὰ νὰ σχηματισθῆ δῆθεν ψευδὴς κοινὴ
γνώμη, καὶ νὰ πεισθῆ ἡ κυβέρνησις νὰ ἐπιτρέψῃ τὴν Ἑται-
ρίαν ν' ἀποκτείνῃ τὰς ὁδοὺς αὐτὰς Ἑρμοῦ καὶ Ἀθηνᾶς διὰ
τοῦ Ἱπποσιδηροδρόμου, ὁδοὺς καθαρῶ ἐμπορίου, κινήσεως γυ-
ναικῶν, παιδῶν, ἀμαξῶν, ἐπαιτῶν, οἰκογενειακοῦ περιπάτου
ὄχι μόνον διὰ τῶν πεζοδρομίων, ἀλλὰ καὶ διὰ τῶν δρόμων
αὐτῶν, ὁδοὺς ἐπὶ τέλους εἰς τὰς ὁποίας οὐδαμοῦ τῆς Εὐρώ-
πης περὶ Ἱπποσιδηροδρόμος.

Μετ' ὀλίγον ἀκόμη καὶ θὰ μᾶς εἴπωσιν αἱ δύο αὐταὶ ἐ-
φημερίδες: Πῶς δὲν λειτουργεῖ ἡ γραμμὴ τοῦ ἀτμοσιδηρο-
δρόμου ἀπὸ τὸ Παλάτι εἰς τὸ Φάληρον. Ἡ Ἑταιρία πολὺ

κακὰ κάμνει κτλ. Ἐνῷ κυρίως ἡ Κυβέρνησις πολὺ καλὰ κά-
μνει, μὴ ἐπιτρέπουσα ἀτμοσιδηροδρομὸν διασχίζοντα τὰς κεν-
τρικὰς πλατείας καὶ λεωφόρους.

Εἰς ὅλην αὐτὴν τὴν ἀπάτην εὐρίσκομεν ἕνοχον πάλιν τὸ
δημόσιον. Τὰς καλὰς ἐφημερίδας, καὶ τοιαῦται εἶναι ὁμολο-
γουμένως καὶ ἡ παλαιὰ καὶ ἡ Νέα Ἐφημερίς, πρέπει νὰ τὰς
ὑποστηρίξῃ γενναίως, διὰ νὰ μὴ ἀναγκάζωνται νὰ τὸ ἐπι-
βουλεύωνται γινόμεναι ἔνα μὲ τὰς κερδοσκοπικὰς Ἑταιρίας.
Διότι ὅλοι οἱ δημοσιογράφοι δὲν ἀντέχουν εἰς τὸ ψωμοτύρι.

Ἐραίαν ἀνακάλυψιν ἔκαμεν ὁ προχθεσινὸς Αἰὼν διὰ τὸν
φίλον μας κ. Ζυγομαλᾶν, κάμνοντα ἀπὸ τινος καὶ τὸν κοι-
νωμιστὴν, χάριν τῶν χωρικῶν τοῦ Ὠρωποῦ ἐναντίον τοῦ κ.
Συγγροῦ. Ἐζήλευσε καὶ αὐτὸς γλώσσαν Παχὺ καὶ θέλει νὰ
ληστεύσῃ ἰδιοκτῆτας οὐχὶ καταστρέφων τὴν ἰδιοκτησίαν —
εἰς τὸ ὅποιον ἴσως θὰ εἴμεθα σύμφωνοι — ἀλλ' ἀνεγείρων
ἄλλους ἰδιοκτῆτας καὶ ἴσως τὸν ἑαυτάκορον του. Ἀφοῦ
εἶναι ὑπογεγραμμένος ὁ κ. Ζυγομαλᾶς εἰς δωρητήριον ἐγγρα-
φον ὡς μάρτυς ἀναγνωρίζων πλήρη τὴν κυριότητα καὶ τὴν
κατοχὴν τοῦ κ. Συγγροῦ ἐπὶ τῶν ἄλλων πλὴν τῶν δωρομέ-
νων γαιῶν τώρα διαμφοισθῆτε τὴν κυριότητα καὶ τὴν κα-
τοχὴν, θγαζῶν εἰς τὴν μέσση ἐν κοινωμιστικὸν ἀγχοῦρισον, τὸ
τῶν ἐμφυτευτῶν. Ἀλλ' ἡ μαρτυρία εἶναι τίποτε ὁ κ. Ζυγο-
μαλᾶς ὡς συνέπειαν τοῦ Δωρητηρίου ἐκείνου ἔβαλε σ' τὸ
χέρι ὄγδοῦντα στρέμματα ἀπὸ τοὺς χωρικοὺς, ὡς
ἀμοιβὴν τῶν παρ' αὐτοῖς ὑπηρεσιῶν του. Πᾶσι νὰ πῆ, ὁ κ. Ζυ-
γομαλᾶς δὲν κυνηγᾷ μόνον ψήφους, ἀλλὰ καὶ στρέμματα.
Καὶ πληρόνεται ἀκριβᾶ, εἴκοσι τοῖς ἑκατὸν ἐπὶ δωρεῶν τρί-
των! Φαντασθῆτε τί ἔχει σ' τὸ νοῦ του τώρα, ποῦ μελετᾷ
τὴν ἐξέσιν τοῦ κ. Συγγροῦ ἀπὸ τοῦ Ὠρωποῦ; Τοῦλάχιστον
νὰ πάρῃ τὸν μισὸν Ὠρωπὸν. Οἱ πτωχοὶ χωρικοὶ! Οἱ μεγα-

— Πλούσιος εὐπατρίδης Βενετός; εἶπεν ἐρουριῶσα ἡ
Ἀγάπη.

— Ναί.

— Καὶ ποίαν σχέσιν δύναται νὰ ἔχη πρὸς αὐτὴν εἰς Βενε-
τὸς εὐπατρίδης;

— Τὴν ἐνθυμήθητε τώρα αὐτὴν τὴν Αὐγούσταν; εἶπε μὲ
ἄκραν ἀφέλειαν ἡ Καικιλία.

— Νομίζω. Ἄν εἶναι αὐτὴ, ὅπου ἐγνώρισα.

— Καὶ τί γυνὴ ἦτον αὐτὴ;

— Ἦτον μοναχὴ.

— Μοναχὴ, τὸ εἰξεύρω. Ἀλλὰ πῶς σᾶς ἐφάνη ὡς γυνὴ;

— Κολασμένη ψυχὴ μοι ἐφάνη, εἶπεν ἡ Αὐγούστα. Ἀλλ'
ἄς μὴ κατακρίνωμεν. Δὲν εἰξεύρω ἂν ζῆ ἀκόμη ἢ ἔχει ἀποθάνει.

— Τί; ἦτον ἀσθενής;

— Ὁ ἄνθρωπος εἶναι πάντοτε ἀσθενής.

— Καὶ ἐφαίνετο αὐτὴ ἡ Αὐγούστα ὅτι εἶχε πάθη καὶ
θλίψεις;

— Πάθη καὶ θλίψεις ἀπείρους, εἶπε στενάζουσα ἡ Ἀγάπη.

— Καὶ πόθεν νὰ προήρχοντα αἱ θλίψεις τῆς;

— Δὲν εἰξεύρω... ἴσως ἐκ τῶν παθῶν τῆς.

— Ἀστεῖον εἶναι αὐτὸ ὅπου λέγετε, εἶπεν ἡ ξένη. Συλ-
λογισμὸς καλογηρικός.

— Ἀλλὰ δὲν μοι εἶπατε τέλος, εἶπε τολμήσασα ἡ Ἀγάπη,
τίς εἶναι ἐκεῖνος, ὅστις ἐνδιαφέρεται περὶ αὐτῆς.

— Σεῖς.

— Ἐγώ;

— Ναί.

— Διατί;

— Διότι ἐρωτᾶτε ἐπανελημμένως.

— Ἀλλ' ὑποθέσατε ὅτι εἶμαι τρίτος ἐνδιαφερόμενος, εἶπεν
ἡ Ἀγάπη, ἀποφασίσασα νὰ λάβῃ ὀριστικῶς θάρρος, διότι δὲν
ἦτο πλέον καιρὸς ὑποχωρήσεως ὅμως ὑπάρχει καὶ ἄλλος,
περὶ οὗ ἐρωτᾷ, ὁ φίλος σας.

— Σᾶς εἶπον, εἰς Βενετὸς εὐπατρίδης, φίλος μου.

— Καὶ πῶς ὀνομάζεται;

— Τί νὰ τὸ κάμῃτε τὸ ὄνομά του; Ἐπειτα πρὸς τί νὰ
ὀμιλῶμεν περὶ νεκροῦ;

— Περὶ νεκροῦ; εἶπε τρέμουσα ἡ Ἀγάπη. Λοιπὸν ὁ φί-
λος σας; . . .

— Ὅχι, ὁ φίλος μου εἶναι ὑγιής, πιστεύω, ἀπῆντησεν ἡ
Καικιλία, ἀλλ' ἡ φίλη σας ἡ Αὐγούστα, εἶπετε ὅτι εἶναι νε-
κρά.

— Νεκρὰ βεβαίως, ἡ δυστυχῆς.

— Καὶ δὲν φαίνεται, ὅτι ταραττομεν, πῶς τὸ λέγουν,
σὴν κόριν τῶν νεκρῶν, ὅταν ὀμιλῶμεν περὶ αὐτῆς καὶ τοῦ
φίλου μου; δὲν σᾶς φαίνεται ὅτι σηκώνονται τὰ ὀστά καὶ ἀ-
ναλαμβάνουσι κίνησιν καὶ περιπατοῦσιν, εἰς τὸν πένθιμον τοῦ-
τον τόπον, ὅπου κατοικεῖτε;

— Εἴσθε εὐσεβῆς, κυρία.

— Βεβαίως. Ἀφοῦ ἤλθον ἐδῶ, εἰς τὸ Κράτος τῶν καλο-

λοκτηματαίαι γίνονται κοινωνισταί και τούς χαρίζουν χιλιάδας στρεμμάτων και οί κοινωνισταί γίνονται ιδιοκτῆται και τούς ἀρπάζουν ἑκατοστύας στρεμμάτων.

Καί ἡμεῖς νὰ νομίζωμεν ὡς τώρα ὅτι ὁ κ. Ζυγομαλάς εἶναι τῆς τάξεώς μας ἄνθρωπος, ἀκτῆμων ! !

Ὅσοι ξένοι παρεπιδημοῦσιν εἰς τὰς Ἀθήνας κατὰ τὰς τελευταίας ἑαρινὰς ἡμέρας δὲν δύνανται νὰ πιστεύσωσι τὴν ἐποχὴν, ἥτις εἰς τὸν τόπον τους τοὺς καλύπτει μὲ νέφη μελανώτατα καὶ μὲ παχυτάτας χιόνας. Τινὲς τούτων περιφέρονται εἰς τὰς ἀνοικτάς ὁδοὺς, καὶ ἀτενίζοντες ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν πρὸς τὸν ἥλιον τὸν ἀπολαμβάνουσιν ὡς χρυσοῦν βασιλόπηταν. Ἄλλοι ζωγραφίζουσι πλείστας τοποθεσίας μαγευτικὰς, κόπτοντες πάντοτε ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὸν οὐρανὸν διὰ νὰ τὸν βλέπωσι τοῦλάχιστον ὡς σκηνογραφίαν εἰς τὰς πατρίδας των καὶ ἄλλοι ἀνέρχονται εἰς τὴν Ἀκρόπολιν, ἀπὸ τῆς ὁποίας πλέον δὲν ἤξεύρουν τί νὰ πρωτοθαυμάσωσι καὶ ἐκ τοῦ θαυμασμοῦ ἀπολιθοῦνται ἐκεῖ μαζῇ μὲ τὰ ἄλλα μάρμαρα καὶ τότε μόνον συνέρχονται, ὅταν περὶ τὴν ἐσπέραν ὁ γέρον ἀπόμαχος — ἀρχαίότης καὶ αὐτὸς — τοὺς ὑπενθυμίζει ὅτι δὲν ἀποτελοῦσι μέρος τῆς Ἀκροπόλεως, καὶ ὅτι δέον ν' ἀναβάλωσι τὴν ἐκπληξίν των διὰ τὴν αὔριον.

ΚΑΦΕΝΕΙΟΝ - ΕΣΤΙΑΤΟΡΙΟΝ

ΕΥΡΩΠΗ

(Πλατεῖα Συντάγματος)

Σήμερον Σάββατον ἔφθασαν

ΣΤΡΕΙΔΙΑ

γῆρων, ἃς ἀγοράσω καὶ ἐγὼ ὀλίγην εὐσέβειαν, διὰ νὰ τὴν πωλῶσω κατόπιν, ὅταν ἐπανέλθω εἰς τὸν κόσμον.

— Ἀλλὰ διατί δὲν θέλετε νὰ ὀμιλῆτε περὶ τῆς νεκρᾶς καὶ τοῦ φίλου σας ἁμοῦ;

— Διότι ὁ φίλος μου ἐφαίνετο ὅτι εἶχεν ἀδίκημα νὰ ἐπανορθώσῃ, καὶ διὰ τοῦτο ἠρώτα περὶ αὐτῆς. Προϋτίθετο μάλιστα νὰ τελέσῃ μνημόσυνα ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς της.

— Ἄ, αὐτὸ εἶναι τὸ ἐνδιαφέρον του ! εἶπεν ἡ Ἀγάπη μὲ φωνὴν ἐκφράζουσαν βαθύ παράπονον καὶ πᾶσαν τὴν πικρίαν τῆς ἀπογνώσεως, ὥστε ἡ Καικιλία παρ' ὀλίγον θὰ συνεκινεῖτο. Φαίνεται ὅτι ὁ φίλος σας σκυθρωπάζει καὶ ἀγαπᾷ τὰς νεκρωσίμους τελετάς.

— Ἐκείνος ; ὦ, τὸναντίον, εἶναι πολὺ φαιδρός, εἶπε μετὰ σκληρότητος ἡ Βενετή.

— Ἄ, εἶναι φαιδρός. Χαίρω.

— Πῶς λαμβάνετε τὸν κόπον νὰ χαίρετε ; τί σας μέλει ;

— Εὐχομαι ὅλοι οἱ φίλοι σας νὰ εἶναι φαιδροὶ καὶ νὰ εὐτυχῶσι.

— Τοῦτο εἶναι χρέος ὑμῶν, ὡς μοναχῆς, νὰ δέησθε ὑπὲρ εἰρήνης τοῦ κόσμου.

— Βεβαίως. Καὶ εἶναι ἔγγαμος ὁ φίλος σας ;

— Ἐγγαμος ; . . . ὄχι . . . δὲν εὐκαιρεῖ.

— Δὲν εὐκαιρεῖ εἰς τί πράγμα ;

— Δὲν εὐκαιρεῖ νὰ νυμφευθῇ.

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ

Προχθὲς ἐκυκλοφόρει εὐχαριστήριον ἔγγραφον, ὡς μετοχῆ, εἰς τὰς χεῖρας τῶν μεσιτῶν, τὸ ὄπυιον ἀπευθύνετο πρὸς τὸν βοηθήσαντα τὴν ἀγορὰν κύριον Βούρον κατὰ τὰς πονηρὰς ταύτας ἡμέρας.—

Νομίζομεν, ὅτι πάντες μαντεύετε τὴν ἀπάντησιν.

— Ἐν ἕκαμα τίβοντση νὰ σὰς χαρῶ, χρουσοί μου γυιοί, ἄμαντες ἔχετεν ἄλλοντες τὸν νοῦν σας.

Ἴδου καὶ ἕνα ἐπίγραμμα ἐνὸς μεσίτου πρῶην ποιητοῦ:

Μιὰ λιτανεῖα νὰ γενῇ ψηλὰ σὲ μιὰ ταρατσα
γιὰ τὸ Σιὸρ Κωστάκη μας ποῦ ἔσωσε τὴν πιάτσα
δὲν εἶν' ἀνάγκη ἀπὸ παππᾶ, οὐτ' ἀπὸ πετραχειλία
Θὰ πῇ ὁ Ζαφεῖρης τὴν εὐχὴ μὲ τὰ γυμνά του χεῖλια.

Εἰς τὸ πείσμα ὄλων τῶν ἀστυνομικῶν διατάξεων τοῦ νὰ κλειῶνται τὰ καταστήματα κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν ἑορτῶν, τὴν νύκτα τοῦ Ἁγίου Ἐλευθερίου ἠνοίχθησαν τρία ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Αἰόλου ὑπὸ τῶν νυκτοκλεπτῶν. Τὰ κλαπέντα ἀντικείμενα θὰ ἐμάθετε ἐκ τῶν ἄλλων ἐφημερίδων, ἐκείνο ὅμως τὸ ὁποῖον ἡμεῖς γνωρίζομεν εἶναι, ὅτι οἱ λωποδύται χωροῦσιν ὀλον ἐπὶ τὰ ἔχνη τῆς ἀστυνομίας καὶ ὑπάρχει ἐλπίς ὅτι ἐπὶ τέλους θὰ τὴν ἀνακαλύψουν.

Ἐξ ἀγορεύσεως συνηγόρου.

Καὶ μὴν ἀπορήσητε κύριοι δικασταί ὅτι δὲν ἀνεγνώρισεν ὁ τραυματισθεὶς τὸν κατηγορούμενον, διότι εἰς τὰ Μέγαρα οἱ πλείστοι σχεδὸν εἶναι τοιοῦτοι φουστανελλοφόροι ἀραστοῦματα !

- Διατί ;
- Ἐχει πολλὰς . . . ἀσχολίαις.
- Μένει πάντοτε εἰς τὴν Βενετιάν, ὁ φίλος σας ;
- Ἦδη πιστεύω νὰ ἔχη φθάσει εἰς τὸ Αἰγαῖον.
- Εἰς τὸ Αἰγαῖον ;
- Ναί. Ἐμαθον ὅτι ἠτοιμάζετο δι' ἐκστρατείαν.
- Ἐκστρατείαν ;
- Βεβαίως. Οὐδέποτε ὁ φίλος μου ἔπαυσε νὰ ἐκστρατεύῃ.
- Καὶ κατὰ τίνων θὰ ἐκστρατεύσῃ αὐτὴν τὴν φοράν ;
- Κατὰ τῶν Γραικορωμαίων βεβαίως.
- Ἡ Αὐγούστα ἐσιώπησε.
- Οὕτω λοιπόν, ἂν συναντήσω προσεχῶς τὸν φίλον μου τί νὰ τῷ εἶπω περὶ τῆς Αὐγούστης ; ὅτι ἀπέθανε ;
- Εἶπατέ τῷ ὅτι θέλετε.
- Ἀλλὰ ζῆ λοιπόν ;
- Τίς ἤξεύρει ;
- Τέλος, τί προτιμᾶτε ; νὰ ζῆ ἢ νὰ ἔχει ἀποθάνει ;
- Εἶπατέ τῷ ὅτι ἀπέθανε.
- Μήπως ἡ Αὐγούστα σας ἔχει ἐμπιστευθῆ παραγγεῖλαιαν τινὰ, σίανδήποτε ;
- Ὅχι, κυρία.

(ἰκολοθεῖ)

Μπο ἐμ.